

Påskedag d. 21. april 1019 i Silkeborg Baptistkirke
 Prædiken af Søren P. Grarup
 Indgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 20 v. 1-18..
Prædikentekst: Lukasevangeliet kap. 24 v. 13-35.

Lad vore hjerter brænde
 for dig i denne stund
 som hjertet i de tvende
 ved ordet fra din mund!

H. Kejser.

Lad vore hjerter brænde! sang vi.

Der er i grunden langt mellem brændende hjerter i vor tid - selv om det er blevet en fast parole: ”Du skal gøre det, du brænder for.” Man skal være cool - og man skal koldt og nøgternt beregne, hvad der kan svare sig - og tage stilling til, hvad man gider engagere sig i - for også engagement blev en slags forbrugsvare eller statussymbol.

Og selv om det nu er blevet sådan, at tilværelsens religiøse over- og undertoner ofte bliver sluppet løs og undertiden får lov at spille en højlydt melodistemme, så er det også i det hjørne af livet - ja for det religiøse er blevet et hjørne af tilværelsen og ikke et liv - også dér er det én selv, der vælger melodians forskellige fraser - - og man holder sig langt væk fra alt, der kan tænde hjerter i brand.

For ild er farlig - tænk på Notre Dame i Paris, der stod i flammer i ugen, der gik. Og hvis mit hjerte brænder, er det ikke længere mig, der spiller melodien, men melodien, der spiller mig. Og så er jeg ikke længere ”in charch”.

Hvis én eller anden forbigående standsede og kiggede ind ad vinduet til os her og så os tænde lys og hørte os synge: ”Herren Krist opstod i dag - halleluja!” - Så ville han sandsynligvis - ikke ryste på hovedet, men blot konstatere: ”Nå ja, det er så det, de mennesker synes, de kan bruge til noget - og det kan vel være lige så godt som så meget andet - - og det handler jo alt sammen bare om, at vi skal elske hinanden - ikk’!?”

Og inden for kirkens mure har vi accepteret, at sådan er det. Her går vi rundt og skal jo bare elske hinanden i et glødefrit og ikke for krævende engagement. Og når det ind imellem bliver for intetsigende - for det bliver det jo - så synes vi, at der skal ske noget. Og så giver vi os i kast med et eller andet - inden for rimelighedens og økonomiens grænser - hvorved vi måske kan score nogle populatritetspoint (om ikke andre steder, så hos os selv) - og i bedste fald kan vi vinde nogle religiøse markedsandele, så vi bekræftes i, at vore mure har en berettigelse. Men hvor er ilden, der kan fænge?

Man venter ikke i dag at møde hjerter, der brænder. Vi venter det ikke.

Men når det sker - for lykkeligvis sker det sker - så undres man. Måske springer der en gnist, som bliver til en lille glød af længsel - eller en slags misundelse - - for et eller andet sted under vor cool, strømlinede facade ved vi godt, at kun er det hjerte, der brænder, der virkelig lever.

Så går vi videre i tilværelsen, og oftest skynder vi os at slukke den lille glød - for ild er jo farlig, især hvis den kommer ud af kontrol.

Advarsel!: I dag er vi ganske tæt på arnestedet.

Men dér går vi så med et lille forkullet ar, der svier i hjertet, hvor gnisten slukkede. Vi trøster os måske med, at det hele handler jo blot om, at vi skal elske hinanden. Og vi slæber føddene med os, for hvor er det bud en tung dødvægt at slæbe rundt på. Det er jo det, vi ikke *bare* kan.

Hvad vi mennesker kan, når vi selv bestemmer melodien og slår takten - det eneste vi har kunnet, siden vi gav synden plads i Guds vidunderlige verden - i vort liv - det er at dræbe kærligheden, selv om vi er skabt i Guds billede med evne til at elske.

Vi sætter skranker og stiller betingelser, for vi søger vort eget, og kærligheden bliver til selvskhedens forbrugsvare - eller vi kaster bomber (måske endda i kærlighedens navn) - eller vi udnytter uretfærdigheden og lukker øjnene for næstens nød og død.

Vi har ladet os spinde ind i et spind af synd, og dér kan vi bilde os ind, at det at være menneske i almindelighed og at være kristen i særdeleshed, det handler jo blot om, at vi skal elske hinanden, så vi er flinke og lader hinanden i fred - eller måske ligefrem taler godt og pænt med hinanden over kaffen og giver en halvtredser til Røde Kors ind imellem.

Men der sidder stadig et lille forkullet ar i hjertet og svier. For vi har set én, der brænder.

Vi så ham i fredags - han hang på et kors og døde.

Det eneste menneske nogensinde, som har vidst til fulde, hvad kærlighed er, og hvad kærlighed indebærer, fordi det menneske var Gud, som *ville* have kærlighedens fællesskab med os - hvert menneske.

Den kærlighed kan vi ikke leve op til, selv om det var den kærlighed, vi blev skabt ud af, og skabt til. For det, vi kan, er at korsfæste kærligheden.

Så går vi dér som de to på vej til Emmaus, med et sviende ar i hjertet.

Den korsfæstede og opstandne kommer og slår følge med dem på vejen.

Vi læser beretningen - den rører ved noget i os - og vi tænker: Det må have været en enestående oplevelse.

Nej, den oplevelse er slet ikke enestående - for den står ikke ene.

Han kommer og slår følge med *os* - som han har slået følge med mange, mange, mange op gennem tiden lige til i dag - mange, som vovede at bede: Lad vore hjerter brænde.

Vi ser ham ikke, som de to på vej til Emmaus så ham. Men tro ikke, at det blot er from snak og præsteretorik, når jeg siger: Han kommer og slår følge med os.

Men hvad vil det sige, at han kommer og slår følge med os?

Ja, hvad er det at møde den opstandne?

Om lidt skal vi synge Hans Anker Jørgensens salme, som netop stiller det spørgsmål.

Hvad er det at møde den opstandne mester i live igen?

Og han svarer selv i denne salme, som han kun har kunnet skrive, fordi han selv har mødt den opstandne. Når vi synger salmen, så læg mærke til, hvordan han svarer:

Det er SOM ... og så giver han os en række billeder. At møde den opstandne er SOM ...

Vi er nødt til at sige, at det er SOM ... for Jesus Kristus selv, og det at møde ham, kan kun beskrives i stykvise billeder, der aldrig bliver dækkende.

For han er altid større. Han er større end vort hjerte - han er større, end alt hvad vi kender og kan sætte ord på. For han er Gud fra evighed til evighed. Og han er grænseløs kærlighed.

Og dog kan vi kende ham, for han gjorde det umulige spring og gjorde sig til én af os.

I ham møder vi den kærlighed, som vi har brugt en hel menneskeheds tilværelse på at korsfæste - og dog lever han - den kærlighed, der er som en fortærende ild, som dog bringer liv.

At møde Jesus kan kun beskrives i billeder.

Men mødet med ham er ikke blot et billede - det er ikke blot en metafor for bestemte religiøse følelser, eller et udtryk for at antage visse kristelige rigtignokheder og anlægge en ny from livsstil, hvor det jo bare handler om, at vi skal elske hinanden.

Det er ikke det, kristendom handler om. Det er en plat, populistisk religionsblanderskrøne.

Og kristen mission handler ikke om at vinde religiøse markedsandele, eller at få nogle flere til at synes, at det er rart at gå i kirke.

Kristentroens mål er, at vi bliver ét med Kristus. At møde ham, så vi hvirvles ud af syndens spind, der holder os fanget i vort eget lumre ego, og hvirvles ind i Guds kærlighed - den indbyrdes kærlighed mellem Fader, Søn og Helligånd, én sand Gud - så hans kærlighed sætter os i brand - så Guds rige fænger på Guds torterede jord.

Mødet med den Gud er ikke blot et billede, men reelt, for Jesus Kristus lever. Og som han mødte de to i Emmaus, sådan møder han os.

Da de to havde genkendt ham dér ved bordet, blev han usynlig for dem. Hvor blev han af?

Læg mærke til, at der står: Han blev usynlig - - ikke at han forsvandt? Men hvor blev han af?

Ja, her må vi gå ud over teksten - vi må se, hvad der sker med de to - hvad de gør, fordi de ikke kan lade være - og så forklare det og belyse det med, hvad Skriften ellers siger om dette møde med den opstandne.

Hvor blev han af? Han flyttede plads - fra stolen over for dem - ind i deres hjerter - som en ild, der fænger, så de, der brænder må af sted og fortælle: Vi har set Herren!

Påske og pinse smelter sammen. Det er det, der sker i mødet med den korsfæstede og opstandne Kristus. Det var derfor, Gud blev menneske, derfor han døde og opstod - for at bane vej til os, til vort hjerte - d.v.s. til hele vor eksistens - bane vej for Guds Ånd, så vi kan have livsfællesskab og fælles pulsslag med den levende Gud, så vore hjerter brænder af *hans* kærlighed.

Det møde med den korsfæstede og opstandne - det kan kun beskrives i billeder - for han er altid større.

Men selve mødet er ganske reelt - for han lever. Og han er ikke svær at finde, for han kommer og slår følge med os - og han har givet os nogle steder, hvor han har sat os stævne. Hvor vi ved, han er at finde.

Vi har fået Skriften - ordet om ham. Ikke sådan, at vi blot ved at læse hele bogen fra den ene ende til den anden, så har vi styr på ham. Det er ham, der åbner Skriften for os, for han er selv Ordet, som var fra begyndelsen og blev kød og tog bolig iblandt os. Sådan møder han os.

Vi satte vore påskelys på kanten af dåbsgraven. Dér i dåben har han sat os stævne, og alle, som er døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn har engang mødt ham dér. For der begravnes vi med ham og oprejses til liv med ham.

Men at møde ham er ikke en engangforeteelse, der kan stå som et minde fra engang i fortiden. Han er altid større - der er altid mere. Og det liv, vi oprejses til med ham bliver en vandring i et helt nyt liv - eller som Paulus ordret skrev - at vandre i livets nyhed - - der er altid mere.

Og han har sat os stævne ved nadverbordet. De to i Emmaus genkendte ham netop, da han brød brødet. Og det er slet ikke så sært, for netop nadveren er et af de steder, hvor han har sat os stævne. "Gør dette til ihukommelse af mig," sagde han.

Om lidt, når vi deler brød og vin, er det Kurt og mig, der rækker jer brød og bæger. Men prøv at se efter - med hjertets øjne: Det er den korsfæstede og opstandne Kristus selv, der møder os.

Og han har sat os stævne, hvor blot to eller tre er sammen i hans navn. I menighedens fællesskab.

Når vi indleder nadveren med at ønske hinanden Guds fred, så se den, du giver hånd, ind i øjnene . . . Hvis øjne er det, du ser?

De øjne tilhører den korsfæstede og opstandne Kristus - for vi er hans menighed - - vi er ikke en fanklub omkring et idol - - vi er hans legeme. Det er hans øjne, du ser ind i.

Og han har sat os stævne derude blandt mennesker i vor hverdag . . . for han sagde: Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste, har I gjort mod mig.

I hverdagen - hvad I har gjort imod en af disse, har I gjort imod mig. Derude møder vi ham også, for han vil have livsfællesskab med os, og hvirvle os med ind i sin kærlighed.

Det handler ikke bare om at vi skal elske hinanden - men om at møde Jesus.

Det møde ændrer livet. Det ikke bare ændrer - sådan laver lidt om hist og her - det forvandler livet - for altid - for evigt - for der er altid mere - han er altid større.

Vi kan aldrig sige: Så, nu har mødt ham, så har vi set alt - for han er altid større.

At mættes af ham er at gå med en stadig sult, der kun kan stilles af ham.

At slukke sin tørst hos ham er at leve med en stadig tørst, som kun kan slukkes hos ham.

At blive sat i brand af ham er at ønske at fortæres af hans kærligheds ild.

Guds nåde er gratis, har vi lært. Det er proklameret fra alle landets prædikestole i over 400 år.

Det passer ikke! Guds nåde er åben for enhver, og enhver kan frit tage imod den - men den er ikke gratis.

Guds nåde koster hele mig - hele dig.

Ligesom Kristus måtte lide, hvad han led - og give sig selv, lade sig fortære af sin egen kærlighed til os, og så gå ind til sin herlighed som livets Herre - - sådan vil vi opdage, at når vi med alt, hvad vi er - ånd, sjæl og krop - kaster os ud på Guds nåde - - som i en død og opstandelse - - som et hjerte, der sættes i brand af den ild, der både fortærer og giver liv - - først da lever vi - - først da bliver vi os selv, skabt i Guds billede - og da bliver vor gamle, slidte jord til de levendes land.

Vi sang: Lad vore hjerter brænde - måske fordi det nu stod i salmeverset - eller måske vover vi at bede den bøn af hjertet.

Jeg har ikke ord, der er tilstrækkelige til at forklare. Men lad os bede:

Kristus - kom og slå følge med os - sæt vore hjerter i brand.

Stilhed.